

Af Martinus

BEVIDSTHEDENS AKSEHÆLDNING

Jordens balance og ubalance •

Livet på jordkloden formes efter dens stilling og forhold til solen. Alt, hvad der kommer ind under begreberne: forår og efterår, sommer og vinter, dagens og nattens længde, de levende væseners særlige fysiske fremtræden, deres særlige udviklingsmåde, ja, selve skabelsen af kultur og de der ind under henhørende loves grad af, eller repræsentation af humanitet eller kærlighed, er et spørgsmål om jordens "aksehældning".

Jorden er jo et kugleformet legeme, der drejer rundt om sig selv. Derved opstår der på dens overflade to felter, der udgør centrum i denne bevægelse. Det er disse to felter, vi kalder dens sydpol og nordpol. Og det felt af kloden, der strækker sig lige direkte igennem dens indre fra pol til pol, kalder vi dens akse. Denne akse stilling i forhold til solen kalder vi dens hældning. Denne hældnings specielle forhold til solen bestemmes af eller udtrykker jordens særlige balance- eller ligevægtstilstand i det sammenspil af kræfter, der dels udgår fra den selv, dels fra solen og de andre himmellegemer i systemet. **Kommer den pludselig blot den allermindste lille smule ud af dette balancepunkt, vil det straks skabe store, og for de på dens overflade eksisterende levende væsener, voldsomme, livsfarlige reaktioner.** Ja, i værste tilfælde kan dens skorpe, hvilket vil sige dens overflade ligefrem revne, og hele kontinenter synke i dens dyb for at presse tilsvarende masser eller dele af dens indre ud igennem andre felter af overfladeskorpen. At alt det nuværende animalske liv ved en sådan katastrofe ville blive kolossalt lemlæstet, om ikke helt udslettet, siger

sig selv. Men vi kan være ganske rolige. En så voldsom katastrofe kan ikke mere komme til at gøre sig gældende for jordens vedkommende. Dens mentale højde har forlængst ført den op over et så primitivt skæbenniveau. Det betyder naturligvis ikke, at den ikke skulle kunne komme ud for mindre rifter og skader, hvilket vil sige mindre naturkatastrofer, for ikke at nævne de små sjælekriser, som netop giver sig udslag i de overfladebetændelser i dens hud, vi kalder "verdenskrig".

Fysisk og mental aksehældning

Da jordens fysiske aksehældning betyder så meget for dens animalske liv, ja, helt betinger dets særlige natur, formindsker eller forstærker de hindringer, som dette liv må overvinde, for at kunne udfolde sig, og denne overvindelse kræver en tilsvarende særlig forudgående tænkning, bliver jordens aksehældning således ikke en blot og bar tilfældig kold fysisk teknisk foreteelse, men vil også være at udtrykke som en mental foreteelse. **Ligesom jordens aksehældning var balance- eller ligevægtpunktet for vekselvirkningen mellem dens egne og solens og de andre himmellegemers rent fysiske kræfter, således er samme aksehældning også ligevægtpunktet for vekselvirkningen mellem klodens egne og den øvrige del af solsystemets mentale kræfter.** Mentale kræfter er igen det samme som bevidsthedsudfoldelse. Jordens aksehældning er altså ikke blot fysisk, men er også af mental natur. Den er tyngde- eller balancepunktet i dens forhold til dens ophav solen, der igen repræsenterer universet eller altet, hvilket igen er det samme som Guds bevidsthed. Klodens aksehældning er altså det samme som dens midlertidige forhold til Guddommen. Ligesom jordkloden er bundet til universet og dermed til Guddommen ved sin aksehældning og får de af denne særlige hældning fremkaldte tilsvarende særlige virkninger som skæbne, således er en hvilken som helst klode eller himmellegeme bundet til det omgivende univers ved ligevægten i vekselvirkningen mellem egne og de øvrige af universets energier. Dette gælder alle kloder såvel i mikrokosmos som i makrokosmos. Men ►

ligesom kloderne med deres oplevelse og udformning af livet totalt hviler i deres aksehældning, således hviler ethvert levende væsen, og dermed dets skæbne, akkurat på samme måde i dets "aksehældning", hvilket altså igen vil sige i balancepunktet eller ligevægten af dets vekselvirkning med omgivelsernes, hvilket vil sige medvæsenernes og naturens kræfter. Da disse kræfter igen er Guds bevidsthed, vil ethvert væsens aksehældning således være ligevægten eller tyngdepunktet i dets forhold til Guddommen, ganske uatbængigt af om det erkender dette eller benægter det, ganske uafhængigt af om det er bevidst i dette eller ikke.

Bevidsthedens aksehældning er udtryk for den moralske standard

Med hensyn til vort fysiske liv er vi ganske vist ikke fremtrædende som kugler, selvom der måske er gjort mange tilsyneladende tilløb til at få en sådan form. Men det fritager os ikke for at være et fysisk balancepunkt eller en fysisk ligevægt underkastet. Vi må således gå med hovedet opad og benene nedad. Vi skal helst stå på fødderne og ikke på hovedet. Denne tilstand er altså vor fysiske aksehældning i forhold til jorden og dermed den os omgivende natur. Hvis vi permanent ville stå på hovedet eller gå på hænderne, ville vi ikke kunne undgå at få begyndende forstyrrelser i vor fysiske organisme, ligesom vor mentalitet også inden længe ville begynde at tage skade. Men vi har en lige så vigtig mental aksehældning. Vor bevidsthed repræsenterer således også et balance- eller et ligevægtspunkt imellem vore egne og omgivelsernes mentale kræfter. Dette ligevægtspunkt er identisk med de foreteelser, der udtrykker vort højeste ideal eller moralske syn, der igen er det samme som nor-

vor egen mentale udfoldelse og omgivelsernes mentale udfoldelse. Dette vil igen sige, en ompostering af en mængde små lokale tyngdepunkter i vort bevidsthedsområde. Det er disse omflytninger vi på naturlig måde foretager os i kraft af undervisning og normal erfaringsoplevelse. Og vort mentale almenbefindende befinder sig i stor sundhed og frembringer i os en tilsvarende glæde ved at være til, alt imens vor aksehældning gradvist og umærkeligt forandrer sig imod en højere og højere moral. Denne gradvise forandring kalder vi "udvikling".

Flytning af aksehældningen

Men ligesom der var engang, da flytningen af jordens aksehældning ikke gik så fuldkommen og stille af, som den nu gør, og der derfor i hine tider var vældige naturkatastrofer med kontinenters undergang, således er det nu med jordmenneskene. Flytningen af jordmenneskets mentale aksehældning er endnu ikke for alle mennesker nået til et stadium, hvor den foregår på naturlig og smertefri måde. Masser af mennesker er ulykkelige, ja, nogle går i værste tilfælde hen og afliver sig selv og håber dermed at have fundet en slags befrielse. Hvad er det da, der i virkeligheden foregår med mennesket, når det befinder sig i en tilstand, hvor det har mistet al livsglæde og kun ønsker at afbryde sin tilværelse? – Ja, er det ikke netop dette, at dets aksehældning er blevet forskubbet, er kommet ud af sit normale leje, at balancen eller ligevægten er forstyrret? – Der er for mange energier af en slags, eller for få af en anden slags. Og der, hvor der mangler ligevægt i energiudfoldelsen, er der uro, hvilket jo er det modsatte af ro. Ro er igen det samme som det, vi kalder fred eller harmoni. Hvad er nu

men for, hvad vi med god samvittighed kan nænne at gøre imod vore omgivelser eller næste. Vor moralske standard er således vor bevidstheds aksehældning. Men da denne aksehældning, som nævnt, er ligevægten eller balancen eller ligevægtspunktet imellem vore egne og omgivelsernes mentale kræfter, er vor moralske standard således ikke noget, der pludseligt på stående fod kan ændres ved en særlig viljesakt, således som vi kan ændre vor påklædning, eller bestemme om vi vil stå op eller sidde ned. For at forandre moralsk standard må man altså forandre ligevægten i sammenspillet mellem

det, der har frembragt denne akseforskydning? – Ja, hvad var det, der bragte klodens aksehældning til at forskubbe sig? – Var det ikke det, at den kom for nær til en anden klode?

Mennesket er nu på det trin, som jordkloden for årmiljoner siden befandt sig på, og hvor den ikke havde fået stabiliseret sin aksehældning, men tørnede mere eller mindre sammen med andre kloder, og de store katastrofer opstod. Menneskene er nu i deres bane ved det samme trin. De "fremmede kloder" er medvæsenerne.

Deres indbyrdes ligevægtsforhold er her ikke stabiliseret. De venter sig i alt for stor en udstrækning, at den eller den skal være anderledes end vedkommende netop er, og skuffelser, sorger, bekymringer og lidelser opstår.

Den naturlige glæde ved at være til

Når man i sig selv ser og forstår, at alt er såre godt, så er der ikke mere noget grundlag for unaturlig akseforskydning, og den naturlige forandring af aksehældningen, og dermed den naturlige glæde ved at være til, vil være urokkeligt stabiliseret i en selv, ganske uafbængigt af

om noget tilsvarende er gældende for vor næste eller omgivelserne. – Da denne stabilisering er den af os ønskede evige fred, behøver vi således ikke at vente på den til krigen er færdig, eller den er blevet almengældende for alle de andre. Stabiliseringen af vor mentale fred skabes udelukkende kun af os selv. Vor egen udvikling af dette at elske vor næste som os selv er udelukkende det højeste og mest urokkelige fundament, på hvilket vi kan stabilisere vor mentale aksehældning og dermed vort højeste og fuldkomneste forhold til Gud. ■

"Stabiliseringen af vor mentale fred skabes udelukkende kun af os selv. Vor egen udvikling af dette at elske vor næste som os selv er udelukkende det højeste og mest urokkelige fundament, på hvilket vi kan stabilisere vor mentale aksehældning og dermed vort højeste og fuldkomneste forhold til Gud."

Martinus